

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-202)

Aug (2) / 2015



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 22)

11. யத் விகல்பைரநாக்ராந்தம் யச்சப்தைரகதர்த்திதம்
யத் உபாதிபிரம்லாநம் ரூபம் தச்சேத்யதாம் கதம்

பொருள் - இரண்டாக உள்ள அனைத்து விஷயங்களிலிருந்தும் அப்பாற்பட்டும், வாக்குகளின் தோஷங்களுக்கு எட்டாததாகவும், எந்தவிதமான உபாதிகளாலும் பீடிக்கப்படாததாகவும் உள்ள என்னுடைய "நான்" என்னும் அஹங்காரமானது, இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய வஸ்துக்களாக (ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) புலப்படுகிறது.

12. தூராபாஸ்த விகல்பேந சேதஸா யத்ர பூயதே
மத்யமாம் வருத்திமாஸ்தாய சேத்யம் ஸம்வித்தயா ததா

பொருள் - இரட்டையாக வருகின்ற சலனங்களிலிருந்து மனம் விடுபடும்போது, கண்களால் காணப்படக்கூடிய வஸ்துக்கள் அனைத்தும் நடுநிலையில் உணரப்பட்டு, ஸம்வித்துடன் (ஞானம்) சேர்த்து அறியப்படுகிறது.

13. யதா சக்ஷு: ஸ்திதம் ரூபம் பாஹ்யோ ஸ்வம் ரூபமீக்ஷயதே
ததா ஜ்ஞாநஸ்திதம் ரூபம் ஜ்ஞேய ஸ்வம் ரூபமீக்ஷயதே

பொருள் - கண்களில் புலப்படும் உருவம் எவ்விதம் காணப்படும் உருவத்தின் ரூபமாக உள்ளதோ அது போன்று, ஒரு பொருளைக் குறித்து ஒருவன் அடையும்

ஞானம் என்பது அறியப்படும் அந்தப் பொருளின் ஞானம் ஆகும் (அதாவது அந்தப் பொருள் தன்னை இன்னது என்று காண்பித்துக் கொடுக்கும் தன்மை).

14. யதா வஹ்னி ஸமாவிஷ்டம் காஷ்டம் தத் ரூபமீக்ஷயதே

ததா ஸம்வித் ஸமாவிஷ்டம் சேத்யம் ஸம்வித்தயேக்ஷயதே

பொருள் - அக்னியில் எரியும் விறகுக்கட்டை எவ்விதம் அக்னி போன்றே உள்ளதோ அது போன்று, ஞானத்தால் அறியப்படுகின்ற வஸ்துக்களும் ஞானம் என்றே உணரப்படுகின்றன.

15. வித்யம் வேதநதாம் நீத்வா யதா வேத்ரா நிரூப்யதே

ததா வித்திமயீ ஸாஹம் ப்ரத்யக்ஷா ஸ்புடபாஸிநீ

பொருள் - ஒரு பொருளானது ஒருவனுடைய அறியும் திறனுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது, அவன் அதனைக் குறித்து எண்ணத் தொடங்குகிறான். அப்போது அந்த வஸ்துவைக் குறித்து உண்டாகும் ஞானம் என்பது, அதன் பின்னர் எப்போதும் வெளிப்பட்டபடியே உள்ளது; அந்த ஞானம் என்பதும், அந்த வஸ்து என்பதும் நானே ஆவேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 202)

ஸித்தாந்தம் - தொடக்கம் மற்றும் இறுதி ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் “ப்ரஹ்மம்” என்ற பதம் கீழே காணப்படும் வரிகளில் தெளிவாகவே உள்ளது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - ப்ராணோ ப்ரஹ்ம - ப்ராணனே ப்ரஹ்மம்
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-1) - ஏதத் அம்ருதம் அபயம் ஏதத் ப்ரஹ்ம - இதுவே அழிவற்றது, பயமற்றது; இதுவே ப்ரஹ்மம்

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-1) - ஆசார்யஸ்து தே கதிம் வக்தா - உனது ஆசார்யன் உனக்கு உயர்ந்த கதிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தை உபதேசிப்பார் - என்ற வரியின் மூலம் அக்னி உபதேசிப்பதாக நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி) கூறுகிறீர்கள், இந்த உபதேசம் இந்த இடத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து முழுமையாக இல்லை; காரணம் மோக்ஷம் இட்டுச் செல்லும் பாதை குறித்து இதுவரை கூறப்படாததால் ஆகும். ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) தொடங்கி, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15) முடிய உள்ள வரிகளில் கூறப்படும் ப்ரஹ்ம உபாஸனைப் பகுதியில் வருவதான அக்னியின் உபதேசம் என்பது ப்ரஹ்ம உபாஸனையின் ஒரு பகுதியே ஆகும் என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். இவ்விதம் கூறுவதன் மேலும் ஒரு காரணம் என்னவென்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-11-1) - அத நைநம் கார்ஹபத்யோ அநுசசாஸ - அதன் பின்னர் அவனுக்கு கார்ஹபத்யம் என்ற அக்னி உபதேசித்தது - என்று கூறப்படும் வாக்கியத்தில், ப்ரஹ்ம வித்யைக்குத் தகுதி உள்ள ஒருவனுக்கு மட்டுமே அக்னி வித்யை உபதேசிக்கப்படுகிறது என்றும் தேறுவதால் ஆகும். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-3) - வ்யாதிபி: ப்ரதி பூர்ணோஸ்மி - நான்

வ்யாதியால் பூர்ணமாகப் பீடிக்கப்பட்டுள்ளேன் - என்று உபகோசலன் கூறினான்; அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அண்ட விடாமல் தடுக்கவல்லதும், மற்ற உலகவிஷயங்கள் மீது வளர்ந்தபடி உள்ள ஆசைகளும் அவனை அச்சுறுத்தின; மேலும் அவன் கர்ப்பம், ஜன்மம், வயோதிகம், மரணம் என்று தொடரும் ஸம்ஸாரத்தைக் குறித்தும் தவித்தபடி இருந்தான். இந்த நிலையில் அக்னியானது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-1) - ஏஷா ஸோம்ய தே அஸ்மாத் வித்யா ஆத்மவித்யா ச - உனக்கு நான் அக்னிவித்யை மற்றும் ப்ரஹ்ம வித்யை (ஆத்மவித்யை) குறித்து உபதேசிக்கிறேன் - என்று கூறியது (அதாவது அவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கும்விதமாகக் கூறப்பட்டது). ஆகவே இந்த அக்னி வித்யையானது மோசஷம் அளிக்கவல்லதான ப்ரஹ்ம வித்யையின் ஒரு அங்கமே ஆகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமாக உணர்ந்த பின்னர் அக்னி வித்யையில் கூறப்படுவதான மற்ற பலன்கள் குறித்துள்ள வாக்கியங்கள் வெறும் புகழ்ச்சி வாக்கியங்கள் (அர்த்தவாதம்) மட்டுமே ஆகும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 202)

மூலம் - ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் இத்யாதிகள் தனக்குப் ப்ராப்தமல்லாத க்ஷுத்ர விஷயத்திலே கர்மபலமாக வருகிற பாரவச்யம் துக்க காரணமென்கின்றன. பகவத் பாகவத விஷயத்தில் பாரதந்தர்யம் ஆத்மா அபிமான அநுகுண புருஷார்த்த வ்யவஸ்தையாலே நிரதிசய ப்ரீதிகாரணம். இங்கு ததீயரென்கிறது ததீயத்வ வ்யவஸாய ரஸமுடையவர்களை. நாரங்களாலே விசிஷ்டனான நாராயணனைப் பற்றக் கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கும்போது விசேஷணங்களான நாரங்களையும் பற்றக் கைங்கர்யம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதா மென்னுமிடம் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே இங்கே ததீய கைங்கர்யம் ஸித்திக்கிறது என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படி விசேஷணத்வமே ப்ரயோஜனமானால் நார சப்தார்த்தங்களாக இங்கு விவக்ஷிதங்களான ப்ரஹ்மாதி தேவதாந்தரங்களையும் பகவத் த்வேக்ஷிகளையும் பச்வாதிகளையும் பற்றக் கைங்கர்யாபேக்ஷை பண்ணிற்றாம். நரபதியைப் பற்றக் கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷித்தான் என்றால் நரரைப் பற்றக் கைங்கர்யம் அபேக்ஷிதமாகாதாப் போலே இங்கும் ந்யாய மாத்ரத்தால் நாரங்களைப் பற்றக் கைங்கர்யாபேக்ஷை ஸித்தியாது. ஆனபின்பு ப்ரமாண முகத்தாலே ஸ்வாமியினுடைய அபிமதம் செய்ய அபேக்ஷிக்கிறானாகையாலே அவனுக்குப் ப்ரியதமராயிருக்கிற சேஷத்வ ஞானமுடைய அநந்ய ப்ரயோஜனரைப் பற்றக் கைங்கர்யம் அபேக்ஷிதமாமித்தனை. அநுபாவ்யதையிலும் நார சப்தார்த்தமான ஸர்வமும் ப்ரவிஷ்டமாமென்னுமிடமும் ப்ரமாண பலத்தாலே வந்ததத்தனை.

விளக்கம் - தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கத் தகாததாகவும், பூர்வ கர்மவினைகளின் காரணமாக வருவதும் ஆகிய தாழ்ந்தவர்களைச் சார்ந்திருத்தல் என்னும் நிலையானது, துக்கத்திற்கான காரணமாகிறது என்பதை மருஸம்ருதி (4-160) - ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் - மற்றவர்க்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்பது துக்கத்தின் காரணம் - என்றது காண்க. பகவானுக்கும் அவனுடைய அடியார்களுக்கும் வசப்பட்டிருத்தல் என்பதே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்த ஒருவனுக்கு உன்னதமான புருஷார்த்தம் என்பதால், அவ்விதம் பகவானையும் அடியார்களையும் சார்ந்திருத்தல் என்னும் நிலையானது, எல்லையற்ற மகிழ்ச்சிக்கான காரணமாகிறது. இங்கு "ததீயர்" என்றால் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் எல்லையற்ற ஆசை கொண்டவர்கள் ஆவர். நாரங்கள் என்பதான ஜீவாத்மாக்களுடன் கூடிய நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதை விண்ணப்பம் செய்யும்போது, அவனுடன் கூடி உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புதல் நேரடியான நியாயம் என்பதால், அவனுடைய அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது இயல்பாகவே ஸித்திப்பதாகும் என்று சிலர் கூறுவர். ஆனால், இந்த ந்யாயத்தின்படி அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் நாராயணனுடன் கூடியுள்ள நாரங்கள் என்பதால், அனைவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதை விண்ணப்பித்தால், "நார" என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் நான்முகன் போன்ற மற்ற தெய்வங்கள், பகவானிடம் விரோதம் காண்பிப்பவர்கள், விலங்குகள் போன்ற அனைத்திற்கும் கைங்கர்யம் செய்தலை விண்ணப்பித்தல் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? மக்களின் பதியாகிய அரசனுக்குச் சேவை செய்ய விரும்பினால், அந்த மக்களுக்கும் சேவை செய்தல் என்பது அவசியம் இல்லை என்னும் ந்யாயம் போன்றே, இங்கும் நாரங்களான அனைவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்ய விண்ணப்பித்தல் என்பது பொருந்தாது. ஆகவே ஒருவன் தனது எஜமானனாகிய நாராயணனுக்கு எது மகிழ்வை அளிக்கும் என்று அறிந்து அதன்படி தகுந்த ப்ரமாண வாக்கியங்களின் அடிப்படையில் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்பும்போது, யார் நாராயணனுக்கு ப்ரியமாக உள்ளனரோ (அல்லது நாராயணனிடம் ப்ரியமாக உள்ளனரோ) அல்லது நாராயணனுக்கு மட்டுமே அல்லாது வேறு யாருக்கும் அடிமையாக இல்லாமல் உள்ளனரோ அல்லது நாராயணன் அல்லாமல் வேறு பலன் ஏதும் இல்லை என்று உள்ளனரோ, இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கைங்கர்யம்

செய்யவே விரும்புகிறான். அவனை அனுபவிக்க முழுத் தகுதி உள்ள முக்தி பெற்ற நிலையிலும், “நார” என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான அங்குள்ள ஆனந்தங்கள் போன்ற பலவும் பகவத் அனுபவத்திலேயே அடங்கிவிடுவதைக் காண்பிக்கப் பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உள்ளன.

மூலம் – இப்படி திருமந்தரத்தில் வாக்ய த்ரயத்திலே இரண்டு வாக்யம் ஸ்வரூப பரமாய் ஒரு வாக்யம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனாபரமாக யோஜித்தது.

விளக்கம் – ஆக இதுவரை திருமந்தரம் மூன்று வாக்கியமாக உள்ளது என்று கொள்ளப்பட்டி விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது முதல் இரண்டு வாக்கியங்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து உள்ளது என்றும், மூன்றாவது வாக்கியம் புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ப்ரார்த்தனை என்றும் கூறப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 22)

59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந் தெளிந்தும் கண்ட மைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாச பத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீறாடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுறாமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

அவதாரிகை - இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன்றிக்கே இதர விஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார் - (ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படியாக பகவத் ப்ரேமை காரணமாக ரிஷிகளைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வார் வேறுபட்டுள்ளார். இது மட்டும் அல்லாமல், மற்ற விஷயங்களில் விருப்பம் இல்லாத தன்மையுடன் கூடியவர் என்பதாலும் இவர் அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர் என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத் யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர் யோகஸ் ததா பரம், ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சக்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸால் பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்யமான வேதத்தை ஓதியும், யம நியமா த்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும் அவ்வழியாலே ததுபய விஷயமான

பரமாத்மாவை ஏவம் பூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸ்வயத்நேந கண்ட காட்சியில் (அ)வைசத்யத்தாலே “ஓதியுணர்ந்தவர்” என்கிறபடியே வேதசாஸ்த்ரக்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்றளவும் “ஆசாபாச சதைர் பத்தா:” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக போக விஷயங்களான ஆசாக்கய பாச சதங்களாலே பந்திக்கப்பட்டிருப்பார்கள்,

விளக்கம் - (ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-6-2, 3) - ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாலீத் யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணாய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர் யோகஸ் ததா பரம், ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சக்யதே - வேதத்தின் மூலம் ஆழ்பொருளை அறிந்து யோகத்தை அடைவானாக, யோகம் மூலம் மீண்டும் வேதத்தை ஓதுவானாக, யோகம் மற்றும் வேதம் ஆகியவற்றின் முழுமை காரணமாக அவனுக்குப் பரமாத்மா ப்ரகாசிக்கிறான்; அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவைக் காண்பதற்கு வேதம் ஒரு கண்ணாகவும், யோகம் ஒரு கண்ணாகவும் உள்ளது; அந்தப் பரமாத்மாவை சாதாரண மாமிசக்கண் கொண்டு காண இயலாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்கள், யோகங்கள் ஆகிய இரண்டு கண்கள் அல்லாமல் மாமிசக் கண்கள் கொண்டு பரமாத்மாவைக் காண இயலாது என்பதால், ஸ்வாத்யாயம் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் வேதத்தை ஓதியும், யமம், நியமம் போன்ற எட்டு அங்கங்களுடன் கூடிய யோகத்தைக் கற்றும், அதன் வழியாக வேதம் மற்றும் யோகம் ஆகிய இரண்டாலும் காணக்கூடிய பரமாத்மா இத்தகையவன் என்று தெளிந்தும், (கண்டமை) - இவ்விதம் தனது முயற்சி மூலம் கண்ட காட்சியில், (மைப்பாலே) - தெளிவு இல்லாமையால், (ஓதி உணர்ந்தவர் இன்னும் ஆசாபாச பத்தர்) - திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஓதி உணர்ந்தவர் - என்பதற்கு ஏற்ப வேத சாஸ்த்ரங்களை எப்போதும் ஓதி, கைவிட வேண்டியவை இன்னவை என்றும் கைக்கொள்ளத்தக்கவை இன்னவை என்றும் அறிந்துள்ள ரிஷிகள், இது நாள் முடிய, கீதை (16-12) - ஆசாபாச சதைர் பத்தா: - ஆசைகள் என்னும் நூற்றுக்கணக்கான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டவர்களாக - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த உலக வாழ்க்கை என்னும் இன்பம் அளிக்க விஷயங்களான பலவிதமான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டிருப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் – “திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:” என்கிறபடியே தன்னைக் காண்கைக்கு ஸாதநமாக அவன் கொடுத்த திவ்ய ஜ்ஞாந ரூப சக்ஷுஸ்ஸாலே, “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்” என்றும், “கார் செறிந்த கண்டத்தா னென்கண்ணான் காணான்” என்றும், “நீறாடி தான் காணமாட்டாத தாரகல சேவடி” என்றும், “கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திர னென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் ஜ்ஞாந சக்தியாதிகளா லதிகராய, “தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞானமுண்டவனை – ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ” என்று தங்களை யொழிய ஒருவர்க்கு மறியப்போகா தென்றிருக்கும் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் காணவரியனாய், “அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல்” என்கிறபடியே “யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்” இத்யாதியாலே வேதங்களும் அறியவரிய வஸ்துவென்றே அரியும்படியாய் “கேட்பார்க்கரும் பொருளாய நின்ற” என்று, “நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந” என்கிறபடியே தன் ப்ரஸாதமொழிய ஸ்வயத்தந்தாலே ச்ரவணாதிகள் பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, “கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” என்கிறபடியே அவன் தானே காட்டுகையாலே விசதமமாகக் கண்டபோதே “பொய்ந்நின்ற ஞானமும்” என்று தொடங்கி, “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருள வேணுமென்று அவனைக் கால்கட்டும்படி இவர்க்கு “மற்ற வன்பாசங்கள்” என்று ஸ்வயத்தந நிவர்த்யமல்லாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்ய ஸங்கங்கள் “பாசங்கள் நீக்கி” என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விட்டகன்ற தென்கை.

விளக்கம் – (அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே) - கீதை (11-8) - திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: - உனக்குத் தெய்வீகமான ஞானக்கண்ணை அளிக்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னைக் காண்பதற்கு இயலக்கூடியதான அவன் அளித்த ஞானரூபமான தெய்வீகமான கண்கள் கொண்டு, (நேரே கார்செறிந்த நீறாடி கட்கரிய) - முதல் திருவந்தாதி (56) - நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (73) - கார் செறிந்த கண்டத்தா னென்கண்ணான் காணான் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (27) - நீறாடி தான் காணமாட்டாத தாரகல சேவடி - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-11) - கட்கரிய

பிரமன் சிவனிந்திர னென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஞானம், சக்தி போன்றவைகளால் மிகவும் உயர்ந்தவர்களும்; திருவாய்மொழி (2-7-12) - தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞானமுண்டவனை - ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களை அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அவனை எளிதாக அறிய இயலாது என்றுள்ளவர்களும் ஆகிய நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்கும் காண்பதற்கு அரியவனாகவும், (அரும்பொருளை) - திருவாய்மொழி (9-3-3) - அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, கேந உபநிஷத் - யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் - யார் ஒருவன் பரம்பொருளை அளவிட இயலாத ஒன்று என அறிகிறானோ அவன் பரம்பொருளை அறிந்தவன் ஆகிறான் - என்பதன் மூலம் வேதங்களும் தங்களுக்கு அறிவதற்கு அரியதான வஸ்து என்று அறியப்படுபவனாகவும், நான்முகன் திருவந்தாதி (60) - கேட்பார்க்கரும் பொருளாய நின்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கட உபநிஷத் - நாயமாத்தமா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந - பரம்பொருள் மனம் மற்றும் த்யானத்தால் அடையத்தக்கவன் அல்லன், வேள்வியாலும் அடையத்தக்கவன் அல்லன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது க்ருபை காரணமாக அல்லாமல் தங்களுடைய சுயமுயற்சியால் அறியலாம் என்றுள்ளவர்களுக்கு அரியவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை, (கண்டபோதே) - திருவாய்மொழி (10-4-9) - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தன்னைக் காண்பித்துக் கொள்வதால் மிகவும் தெளிவாகக் கண்டபோதே, (யாம் உறாமை என்னும்படி) - திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் - என்று தொடங்கி, திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அறியாமை போன்றவற்றை விலக்கித் தந்தருளவேண்டும் என்று அவனுடைய திருவடிகளைப் பிடிக்கும்படியாக உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, திருவாய்மொழி (8-2-11) - மற்ற வன்பாசங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது முயற்சியால் நீக்க இயலாதபடியாக உள்ள உலகியல் பற்றுக்கள் அனைத்தும் திருவாய்மொழி (7-8-5) - பாசங்கள் நீக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய க்ருபை காரணமாக வாசனையுடன் சேர்ந்து விலகின என்று கருத்து.

60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கெல்லாம் கண்ணனிதே.

அவதாரிகை - இவ்வளவு மன்றிக்கே தாரகாதி வைலக்ஷண்யத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இது மட்டும் அல்லாமல் உயிர் வாழ அவசியமான உணவு போன்றவற்றில் காணப்படும் வேறுபாடுகளாலும், ரிஷிகளைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள வேறுபாட்டின் மேன்மையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ருஷிகளானவர்களுக்கு “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து” என்றும், “வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமூலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போக்யங்கள்; “ருஷிம் ஜுஷாம் மஹே” என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் தாரகாதிகள் அவையன்று; க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமான விவர்க்கு “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்கையாலே தாரக போஷக போக்யங்க ளெல்லாம் க்ருஷ்ணனேயிதே யென்கை.

விளக்கம் - (அவர்களுக்கு) - பராசரர் போன்ற ரிஷிகளுக்கு, (காயோடு என்னுமிவையே தாரகாதிகள்) - பெரியதிருமொழி (3-2-2) - காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து - என்றும், பெரியதிருமடல் (12) - வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பழங்கள், கிழங்குகள், இலைகள், காற்று, நீர் ஆகியவையே உயிர் வாழத் தேவையான உணவு வகைகள் ஆகும். (இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிதே) - பராங்குசாஷ்டகம் - ருஷிம் ஜுஷாம் மஹே - ரிஷியாகிற நம்மாழ்வாரை வணங்குகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரையும் ரிஷி என்று உரைத்தாலும், இவர் உயிர்வாழத் தேவையான உணவுகள் அவை அல்ல. க்ருஷ்ணன் மீது கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த காதல் என்பதே உருவம் எடுத்தது போன்றுள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, திருவாய்மொழி

(6-7-1) - உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உயிர் தரிக்க வைப்பதும், பலன் அளிப்பதும், இன்பம் அளிப்பதும் ஆகிய அனைத்தும் க்ருஷ்ணனே ஆவான் என்று கருத்து.

61. அழுநீர்துளும்பக் கடலும் மலையும் விசம்புந் துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கே னென்னுமிவர லமாப்பு வவர்க்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே.

அவதாரிகை - இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருத விஷயங்களில் நசையற்று பகவதேகபரரான விவர் தத்விரஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருத விஷய ஸங்கம் அறாமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார் - (அழுநீர் இத்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்துவிதங்களிலும் இந்த உலகியல் விஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல்கள் அனைத்தையும் நீக்கும் ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே ஈடுபட்ட நம்மாழ்வார், ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த காலங்களில் அடையும் துன்பங்கள் அனைத்தையும், ரிஷிகளானவர்கள் இந்த உலகியல் விஷயங்களுடன் தொடர்பு அறுக்காத காரணத்தால் உலகவிஷயங்களைப் பிரிந்தால் அடைவார்கள் என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சேயரிக்கண் அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன” என்றும், “கடலும் மலையும் விசம்பும் துழாய்” என்றும், “சிந்தை கலங்கித் திருமா லென்றழைப்பன்” என்றும், “எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை” என்றும், “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விரஹ வ்யஸந்தாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலோடு நீர் விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும் தேடி ஹ்ருதயம் கலங்கி “ச்ரிய:பதியே!” என்று கூப்பிட்டு எங்கே காணக்கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு,

விளக்கம் - (அழுநீர் துளும்ப) - திருவிருத்தம் (2) - சேயரிக்கண் அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த விரஹ துன்பம்

காரணமாகக் கண்ணும் கண்ணிருமாக நின்று, (கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்) - திருவாய்மொழி (2-1-4) - கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அளவிட இயலாத கடல், அசைவற்று நிற்கும் மலை, அச்சம் ஏற்படுத்தும் ஆகாயம் ஆகிய அனைத்து இடங்களிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி எங்கும் தேடியபடி, (திருமால் என்று) - திருவாய்மொழி (9-8-10) - சிந்தை கலங்கித் திருமால் என்றழைப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது இதயம் கலங்கி “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனே” என்று அழைத்தபடி, (எங்கே காண்கேன் என்னும் இவர் அலமாப்பு) - திருவாய்மொழி (8-5-11) - எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-4) - உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எங்கே நான் காண்பேன்” என்று இவர் அடையும் நிம்மதியற்ற நிலையானது (... இப்படிப்பட்ட இவருடைய இந்த நிலையானது ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த காரணத்தால் இவருக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிலை, ரிஷிகளுக்குப் புத்திரர் பிரிவால் ஏற்படுகிறது என்று கூற உள்ளார்...)

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோக க்லேசத்தாலே, “ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ் தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநி ஸத்தம:, ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததாம்பஸி” என்கிறபடியே மலையிலே ஏறி விழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக் கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் புத்ர விரஹம் பொறுக்கமாட்டாமல் “த்வைபாயநோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி” என்கிறபடியே புத்ரனே யென்று வாய்விட்டுக் கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெறாமையால் அலமந்து திரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிச்லேஷத்திலே நடக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (அவர்களுக்குப் புத்ர வியோகத்திலே) - வசிஷ்ட முனிவர் தனது புத்திரனைப் பிரிந்த துக்கம் காரணமாக, ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ் தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநி ஸத்தம:, ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா ஸ ஸமுத்ரமபி ப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததாம்பஸி - வசிஷ்ட மஹரிஷி மேரு மலையின் உச்சியிலிருந்து கீழே குதித்தார்; அப்போது அவருடைய தலையானது, கல் ஒன்று பஞ்சுக்குவியலில் விழுவது போன்று விழுந்தது; ஆனால் முனிவர்களில் உயர்ந்த அவர், அப்போதும் இறக்கவில்லை; பின்னர் அவர் அக்னியை வளர்த்து அதில் புகுந்தார்; அவரை அக்னியானது எரிக்கவில்லை; சோகத்தால் வருந்திய அந்த வசிஷ்டர் ஸமுத்திரத்தை அடைந்து ஒரு பெரிய கல்லைத் தனது கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் குதித்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, மலை ஏறி குதித்தல், அக்னியில் புகுதல், கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுதல் போன்ற பலவற்றையும் செய்தார். வேத வ்யாசர் தனது புத்திரசோகம் தாங்காமல், ஸ்ரீமத் பாகவதம் (1-2-2) - த்வைபாயநோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி - தனது புத்திரராகிய சுகமுனிவரின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத வ்யாஸர், “புத்திரனே வருவாய்” என்று அழைத்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப “புத்திரனே” என்று வாய்விட்டு அலறியும், அழுது புலம்பியும் தனது புத்திரனைக் காண இயலாத காரணத்தால் துயரத்துடன் உடைந்து திரிந்தார். ஆக இது போன்ற செயல்களை காரணமாக ரிஷிகளான அவர்களுக்குப் புத்திரப் பிரிவால் துயரம் ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

62. பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

அவதாரிகை - இம்மாத்ரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும் இரண்டு தலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார் மேலே - (பலஸாதநேத் யாதியால்).

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டது மட்டுமே அல்லாமல், பலன் பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் போன்றவற்றிலும் இந்த இருவருக்கும் உள்ள சிந்தனைகளின்

விசேஷம் காரணமாகவும், ரிஷிகள் மற்றும் நம்மாழ்வார் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே உள்ள பெருத்த வேறுபாட்டினை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத் ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர் நரை:, தத் ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே” இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே இந்த்ராதி தேவதைகள் அநுவர்த்த நீயராகவுமிநே ருஷிகள் சொல்லுவது. “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே”, “வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத் ஸாதநமும் “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்”, “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், “மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்” என்று தேவதாந்தரங்கள் அநுவர்த்த நீயரல்லாராகவுமிநே இவரருளிச் செய்தது. ஆகையால் பலத்திலும் ஸாதநத்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டு தலை பேச்சிலும் தெரியுமென்கை.

விளக்கம் - (பல ஸாதந தேவதாந்தரங்களில்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59, 60) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத் ப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர் நரை:, தத் ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே - தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாதபடியான ஆனந்தவடிவமான சுகம் ஒன்றை மட்டுமே வடிவாகக் கொண்டதும், துக்கம் என்பதே இல்லாததும், மீண்டும் லீலாவிபூதிக்குத் திரும்புதல் என்பது இல்லாததும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அடையும் பேறு என்பது ஸம்ஸார துக்கத்துக்கு ஏற்ற மருந்தாகும். ஆகவே பண்டிதர்கள் ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கே முயல்வார்கள். அவனை அடைவதற்கு ஞானமும் கர்மமும் உபாயமாகக் கூறப்பட்டன - என்றுள்ள பல வரிகளின் மூலம், ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்பதே பலனாகவும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை அவனை அடைவதற்கான வழியாகவும் உள்ளதாலும், இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களுடைய

அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே அடையத்தக்கவன் என்பதாலும், இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களே பற்றத்தக்கவர்கள் என்பதாகவும் ரிஷிகள் கூறுவர். ஆனால், திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமே உயர்ந்த பலன் என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரபத்தி என்பதே அந்தக் கைங்கர்யத்தை அடைவிக்கவல்ல உபாயம் என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-10) - மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற தேவதைகள் வணங்கி அண்டத்தக்கவர்கள் அல்லர் என்றும் அல்லவோ நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்! ஆகவே பலன், அந்தப் பலனை அடைவிக்கும் உபாயம், மற்ற தேவதைகள் ஆகிய விஷயங்களில் அவர்களுடைய சிந்தனையும், நம்மாழ்வாருடைய சிந்தனையும், இந்த இருவர் உரைத்த வாக்கியங்களில் புலப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஸகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதம பதத்தாலே சேஷத்தை நிரூபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபதத்தில் சதுர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமே யாகையாலும், மத்யபத ப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரசுஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேராமையாலும், மத்யமாசுஷர ப்ரதிபாதிதமான பகவதநந்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநு வர்த்தந கந்தமும் ஸஹியாமையாலும், பகவத் ப்ராப்தி மாத்ரம் பலமாகவும், ஸ்வயத்ந ரூப கர்மாதிகள் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுக்த தேவதைகள் பகவத் விசேஷணதயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சிகளுக்குப் பரித்யாஜ்யமாயிறே யிருப்பது. ஆன பின்பு பலாதி த்ரயத்தில் அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கும் இவர் ப்ரதிபத்திக்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தம் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - அனைத்தும் வேதங்களின் சுருக்கமாக உள்ள திருமந்திரத்தில் காணப்படும் முதல் பதமான ப்ரணவத்தின் மூலம் பகவத் அடிமைத்தனத்தால்

மட்டுமே ஆத்மஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறது என்று கூறப்படுகிறது. இத்தகைய ஆத்மாவுக்கு, அதன் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான பயன் என்பது பகவத் கைங்கர்யமே ஆகும் என்பது “நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கூறப்படுகிறது. ஆக, ஆத்மாவுக்கு ஏற்ற பயன் கைங்கர்யமே என்பதாலும்; “நம:” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதான “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு இருத்தல்” என்னும் “ஸர்வேச்வரனிடன் கொண்ட எல்லையில்லாத பாரதந்தர்யம்” என்ற நிலைக்கு, ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொள்ளுவது அல்லாமல், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, தானே முயலும் முயற்சி என்பது இருத்தல் கூடாது என்பதாலும்; ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவதான “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்னும் “பகவத் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்” என்ற நிலைக்கு, மற்ற தெய்வங்களை ஆராதித்தல் என்பது சற்றும் பொருந்தாது என்பதாலும் - பகவானை அடைதல் மட்டுமே பலன் என்றும் (கைங்கர்யம் என்பதே பலன் என்று கொள்ளாமல்), தனது முயற்சியால் செய்யக்கூடிய கர்மங்களே அதற்கு உபாயம் என்றும் (ஸர்வேச்வரன் தனக்காக அனைத்தும் செய்வான் என்று எண்ணாமல்), அஹங்காரத்துடன் கூடிய மற்ற தெய்வங்கள் பகவானுக்குச் சரீரமாக உள்ளதால் அவர்களும் ஆராதிக்கத்தக்கவர்களே என்றும் சிந்திக்கும் எண்ணங்கள் அனைத்தும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்குக் கைவிடத்தக்கவையாகவே உள்ளன. எனவே பலன், பலனை அடைவிக்கும் உபாயம், பலனை அளிக்கும் தேவதைகள் ஆகிய மூன்றைக் குறித்து ரிஷிகளுடைய சிந்தனைகளுக்கும், நம்மாழ்வாருடைய சிந்தனைகளுக்கும் மிகப் பெரிய வேறுபாடு உண்டு; இந்தக் காரணத்தாலும் ரிஷிகளைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருக்கு அதிகமான வேறுபாடுகள் உண்டு என்றாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 167)

2-9-5 சிறப்பில் வீடு சுவர்க்க நரகம்

இறப்பி லெய்துக வெய்தற்க யானும்

பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமானை

மறப்பொன் றின்றி யென்றும் மகிழ்வேனே

பொருள் - இந்தச் சரீரத்தை விட்டவுடன் எல்லையற்ற ஆனந்தம் அளிப்பதான மோகஷம் அல்லது அளவுள்ள ஸுகத்தை அளிப்பதான ஸ்வர்க்கம் அல்லது துக்கத்தை அளிப்பதான நரகம் ஆகியவற்றை நான் அடையக்கூடும், அடையாமலும் இருக்கக்கூடும். ஆனால், தன்னுடைய பிறவிக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் (நம்மைப் போன்று கர்மம் என்பது பிறவிக்குக் காரணம் என்று இல்லாமல்), பல பிறவிகளில் பிறக்கின்ற ஸர்வேச்வரனை சிறிதளவும் மறக்காமல், எப்போதும் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் வெளிப்படுவதான லீலைகளை எண்ணியபடி மகிழ்வேனாக.

அவதாரிகை - கீழ், மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலுமுண்டான பேற்றை ஆசைப்பட்டு, “இவை மூன்றாலுமுண்டான அநுபவத்தில் உன்னுடைய ப்ரீதியிலே அந்தர்பூதனாமிதுக்கு மேற்பட எனக்காயிருக்கும் ஆகாரத்தைத் தவிர்க்கவேணும்”, என்றார். “இதுதான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் பரிமாறுவதொன்றல்ல; இவர் தாம் தம்மை யாராக நினைத்து இந்தப் பேற்றை அபேக்ஷிக்கிறார் என்று ஆராய்ந்து பார்ப்போம்” என்று, “நீர் ஆராய்த்தான் நம்மை இப்படி அபேக்ஷிக்கிறது?” என்ன;

“தேஹமே ஆத்மா” என்பார்; “கேவல தேஹத்துக்கு இந்த்ரியமொழிய அநுபவமில்லாமையாலே இந்த்ரியங்களே காண் ஆத்மா” என்பார்; “அந்த இந்த்ரியங்களும் மநஸ் ஸஹகாரமில்லாதபோது பதார்த்த க்ரஹணம் பண்ணமாட்டாமையாலே மநஸ்ஸே காண் ஆத்மா” என்பார்; “அம்மநஸ்ஸு தனக்கும் ப்ராணங்கள் ஸஹகரிக்க வேண்டுகையாலே ப்ராணன் காண் ஆத்மா” என்பார்; “இவை எல்லாமுண்டானாலும் அத்யவஸாயம் வேணுமே, அதுக்குக் கருவியான புத்தி தத்வமே காண் ஆத்மா” என்பார்; “இவையித்தனைக்கும் அவ்வருகாய் ஜ்ஞாந குணகமாய், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமா யிருப்பதொன்று ஆத்மா” என்பாராகா நிற்பர்கள்; அதில் எனக்கொரு நிர்ப்பந்தமில்லை; ஏதேனுமாக உண்டான வஸ்து தேவர்க்கு உறுப்பாமிதுவே வேண்டுவது என்கிறார். “வபுராதிஷு யோபி கோபி வா” என்றாப்போலே.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-9-1) - பாதபற்பத்தலை சேர்ந்தொல்லை - என்பதன் மூலம் சரீரத்தாலும், (2-9-2) - ஞானக்கை தா - என்பதன் மூலம் மனதாலும், (2-9-3) - எய்யாதேத்த அருள் செய் - என்பதன் மூலம் வாக்காலும் உண்டாகவல்ல பேற்றை விரும்பினார். “இந்த மூன்று பேறுகள் மூலம் ஏற்பட்டதான அனுபவத்தில் உன்னுடைய ப்ரீதியை உள்ளடக்கி இருப்பது அல்லாமல் எனக்காக நான் இருக்கும் இருப்பு என்பதை நான் தவிர்க்கும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவ்விதம் இந்தச் சரீரத்தை விட்டவுடன் எல்லையற்ற ஆனந்தம் அளிப்பதான மோக்ஷம் அல்லது அளவுள்ள ஸுகத்தை அளிப்பதான ஸ்வர்க்கம் அல்லது துக்கத்தை அளிப்பதான நரகம் ஆகியவற்றை நான் அடையக்கூடும், அடையாமலும் இருக்கக்கூடும்” என்று கூறும் நிலையானது ஸம்ஸாரிகளுக்கு இல்லையே! ஆகவே இவர் தன்னை யாராக எண்ணிக் கொண்டு இவ்விதம் இந்தப் பேற்றை விரும்புகிறார் என்று ஆராய்வோம்” என்று முடிவு செய்தான். ஆகவே அவன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் யார் என்று எண்ணியபடி நம்மிடம் இது போன்றவற்றை விரும்பிக் கேட்கிறீர் (அதாவது நித்யஸூரிகளில் ஒருவராக உம்மை எண்ணியுள்ளீரோ) ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “ஒரு சிலர் சரீரமே ஆத்மா என்பர். இந்தச் சரீரத்தால் இந்த்ரியங்கள் இன்றி எதனையும் அனுபவிக்க இயலாது என்பதால் இந்த்ரியங்களே ஆத்மா என்பர் சிலர். இந்த்ரியங்களால் மனதின் துணை

இல்லாமல் எந்த ஒரு பொருளைக் குறித்தும் அறிய இயலாததால், மனமே ஆத்மா என்பர் சிலர். அப்படிப்பட்ட மனதிற்கும், ப்ராணன்களின் துணை அவசியம் என்பதால் ப்ராணனே ஆத்மா என்பர் சிலர். இவை அனைத்தும் இருந்தாலும் “நான்” என்ற எண்ணம் வேண்டும்; அதற்குத் துணையாக நிற்கும் கருவியான புத்தியே ஆத்மா என்பர் சிலர். இவை அனைத்திற்கும் காரணமாய், ஞானம் என்பதைக் குணமாகக் கொண்டதாய், ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகவும் கொண்டதாய் உள்ளதே ஆத்மா என்பர் சிலர். இது போன்ற எந்தவிதமான வரையறைகளும் எனக்கு அவசியம் இல்லை. இவ்விதமாக உள்ள ஆத்மவஸ்து உனக்கு மட்டுமே இருக்கவேண்டும் என்பதே நான் வேண்டுவது”, என்கிறார். இது போன்றே ஸ்வாமி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (52) - வபுராதிஷு யோபி கோபி வா - சரீரமோ அல்லது இந்தரியங்களோ ஏதேனும் ஒன்று ஸ்வரூபமாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் - என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிறப்பில் வீடு) நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவன் நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்தைப் பெற்று அநுபவிக்கக் கடவதாகச் சொல்லுகிற மோக்ஷம், பரிமித ஸுகத்தையுடைத்தான ஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்ட துக்கமேயான நரகம், இவற்றை சரீர வியோக ஸமயத்தில் ப்ராபிக்க, ப்ராபியாதொழிக; இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேஹாதிரிக்தனா யிருப்பானொரு ஆத்மாவுண்டாகவுமாம்; தேஹமே ஆத்மாவாகவுமாம், இதில் நிர்பந்தமில்லை என்கை. தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டாகிலிறே ஸ்வர்க்காத்யநுபவங்களுள்ளது; கேவல தேஹம் இங்கே தக்தமாகக் காணாநின்றோமிறே. (யானும்) ச சப்தத்தாலே, நான் இப்பேறித்தனையும் பெறுவது காண் என்கிறார். ஸ்வரூப நிர்ணயத்தில் நிர்பந்தமின்றேக்கே, “நான் ஆரேனுமாக அமையும்” என்று இருக்கிற நானும். (பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமாணை) பிறக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, கர்மவச்யரும் பிறவாத ஜன்மங்களிலே பிறக்கவல்ல ஸர்வாதிகனை. “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”.

விளக்கம் - சிறப்பான வீடு, அதிசயிக்கத்தக்க வீடு. வீட்டுக்கு அதிசயிக்கத்தக்க அமசம் என்ன உள்ளது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நித்யஸம்ஸாரியாக இருக்கும் ஒருவன் நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தை அடைந்து அனுபவிக்கும் படியான மோசனம், அளவுடன் கூடிய ஸுகம் கொண்டதான ஸ்வர்க்கம், கலப்பற்ற துக்கம் நிறைந்ததான நரகம் ஆகியவற்றைச் சரீரத்தை விடுகின்ற காலத்தில் நான் அடையலாம் அல்லது அடையாமல் போகலாம் என்று கூறுவதன் பொருள் என்ன? சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒன்று ஆத்மாவாக இருக்கட்டும், அல்லது சரீரமே ஆத்மாவாக இருக்கட்டும், ஸ்வர்க்கம் நரகம் போன்ற எது வேண்டுமானாலும் கிடைக்கட்டும், அல்லது அவை கிட்டாமல் போகட்டும். இவற்றில் ஏதும் எனக்கு எந்தப் பிடிப்பும் இல்லை. சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒன்று இருந்தால் மட்டுமே சரீரம் நீங்கிய பின்னர் புண்ணிய பாவங்களின் பலனாக உள்ள மேசனம், ஸ்வர்க்கம், நரகம் போன்றவற்றை அனுபவிக்க இயலும். ஆனால் சரீரமே ஆத்மா என்றால், அந்தச் சரீரம் இங்கு எரிக்கப்பட்ட பின்னர் ஸ்வர்கம், நரகங்களை அனுபவிக்க இயலாது. ஆகவே “எய்துக” என்பது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவைக் குறிக்கிறது; “எய்தற்க” என்பது சரீரமே ஆத்மா என்பதைக் குறிக்கிறது. (யானும்) - இங்கு “யானும்” என்பதில் காணப்படும் உம்மைத் தொகைக்கு இரண்டு பொருள் உரைக்கலாம். இவ்விதம் ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களுக்கு எந்தவிதமான தகுதியும் இன்றி பலரும் உள்ளது போன்று நானும் உள்ளேன் என்பது முதல் பொருள் ஆகும். அல்லது எனது ஸ்வரூபம் இன்னது என்று அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் இன்றி, “நான் யாராக இருந்தாலும் அவனுக்காகவே இருத்தலே பேறு” என்று உள்ளேன் என்பது இரண்டாவது பொருள் ஆகும். (பிறப்பில்) - பிறப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள கர்மங்கள் ஏதும் இல்லாதபோதிலும், கர்மங்களின் காரணமாகப் பிறப்பவர்கள் எடுக்காத பிறவிகளைக் கூட எடுக்கின்ற ஸர்வேச்வரனை. யஜுர்வேதம் - அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே - கர்மம் காரணமாகப் பிறப்பு என்பதே இல்லாத ஸர்வேச்வரன் தனது விருப்பம் காரணமாகப் பல பிறவிகள் எடுக்கிறான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மறப்பொன்றின்றி) அவதாரங்களிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் ஒரு மறப்பின்றிக்கே. (மறப்பொன்றின்றி) இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் மறக்கலாம்; அத்தலையிலுள்ளதொன்றும் நமுவ்வொண்ணாது. (என்றும் மகிழ்வேனே) மகிழ்ச்சியென்றும், அநுபவமென்றும் பர்யாயம். அநுபவிப்பேன் என்கிறார். ஆக இத்தாலே - ஸ்வரூபமும் வெளியிடுகிறார். “பெருமான்” என்கையாலே தம்முடைய சேஷத்வமும், “மறப்பொன்றின்றி” என்கையாலே ஜ்ஞாத்தருத்வமும், “என்றும்” என்கையாலே நித்யத்வமும், “மகிழ்வு” என்கையாலே போக்தருத்வமும்.

விளக்கம் - (மறப்பொன்றின்றி) - அவதாரங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றில் எந்த மறதியும் இல்லாமல். (மறப்பொன்றின்றி) - எனது விஷயங்கள் பலவற்றையும் நான் மறக்கலாம், அவன் விஷயத்தில் நான் ஏதும் மறக்கக்கூடாது. (என்றும் மகிழ்வேனே) - மகிழ்தல், அநுபவித்தல் போன்றவை ஒரு பொருள் கொண்ட சொற்கள் ஆகும். அதாவது அநுபவிப்பேன் என்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தின் மூலம் ஆத்மஸ்வரூபம் இன்னது என்று உணர்த்துகிறார். “பெருமான்” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவின் அடிமைத்தனத்தையும், “மறப்பொன்றின்றி” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவின் அறியும் தன்மையையும், “என்றும்” என்பதன் மூலம் ஆத்மா நித்யமாக உள்ள தன்மையையும், “மகிழ்வு” என்பதன் மூலம் ஆத்மாவின் அநுபவிக்கும் தன்மையையும் அருளிச்செய்தார்.

2-9-6 மகிழ்கொள் தெய்வம் உலோக மலோகம்

மகிழ்கொள் சோதி மலர்ந்த வம்மானே

மகிழ்கொள் சிந்தை சொல் செய்கை கொண்டு என்றும்

மகிழ்வுற்று உன்னை வணங்க வாராயே

பொருள் - மகிழ்வை எப்போதும் கொண்டதான தேவர்கள், ஞானத்தின் ஒளியைக் கொண்டதான மனிதர்கள், ஞானத்தின் ஒளி இல்லாத விலங்கு மற்றும் தாவரங்கள், அனைவருக்கும் மகிழ்வை ஏற்படுத்தவல்ல ஒளியைக் கொண்ட பொருள்களான சந்திர சூர்யர்கள் என்று பல பொருள்களாக விரிந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனே! உன்னிடம் உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காரணமாக மகிழ்வுடன் கூடிய சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகியவற்றின் மூலமாக அனைத்து காலங்களிலும் மகிழ்வுடன்

நின்று, இப்படிப்பட்ட மூன்றாலும் உன்னை வணங்கும்படிச் செய்த உன்னை, நான் வணங்கி அனுபவிக்கும்படி என் முன்னே எழுந்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - தேவாதி பதார்த்தங்களை உண்டாக்கினாப்போலே, என்னையும் உன்னை அநுபவிப்பேனாம்படியாகப் பண்ணவேணும் என்கிறாராதல். அன்றியே, தேவாதி பதார்த்தங்களுக்கு ஓரோ ஸ்வபாவம் நியதமாம்படி பண்ணினாப்போலே, எனக்கு உன்னை அனுபவிக்குமது நியத ஸ்வபாவமாம்படி பண்ணியருள வேணும் என்கிறாராதல்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்திற்கு இரண்டுவிதமான அவதாரிகை உண்டு என்பர். ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம் கடந்த பாசுரத்தில் விண்ணப்பித்த பேற்றைக் குறித்து ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் கூறுகையில், “மற்ற யாருக்கும் அளிக்காத பேற்றை உமக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறீர். லோகத்தில் மற்றவர்களுக்கு அளிக்காத பேற்றை உமக்கு அளித்தல் என்பது இயலாத செயல் ஆகும் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு “மலர்ந்த அம்மான்” என்பதன் மூலமும், “மகிழ்கொள் தெய்வம்” என்பதன் மூலமும் இரண்டுவிதமாக விண்ணப்பிக்கிறார் என்று கருத்து. தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்றவற்றைப் படைத்தது போன்று என்னையும் உன்னை அனுபவிப்பவனாக இருக்கும் விதத்தில் நீ செய்ய வேண்டும் - இது முதல்வகை விண்ணப்பம் ஆகும். அல்லது தேவர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு பொருள்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மையை நீ அளித்துள்ளது போன்று எனக்கு உன்னை அனுபவித்தல் என்பதையே தனித்தன்மையாக அளித்தருளவேண்டும் என்கிறார் - இது இரண்டாவது வகையான விண்ணப்பம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (மகிழ்கொள் தெய்வம்) போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாநங்களாலே மநுஷ்யரிற் காட்டில் ஆநந்த ப்ரசுரராயிருந்துள்ள தேவர்கள். (உலோகம்) “லோக்யத இதி லோக:” என்கிறபடியே, சசஷுராதி கரணங்களுக்கு விஷயமான அசித்து. (அலோகம்) இவற்றை க்ரஹிக்கும் ஸாதநங்களால் க்ரஹிக்கப்படாதே சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யமான சித் வஸ்து. (மகிழ்கொள் சோதி)

தாஹுகமான தேஜ பதார்த்தம். சந்திர ஸூர்யர்கள் என்னவுமாம். இவற்றை உண்டாக்கின ஸர்வேச்வரனே!

விளக்கம் - (மகிழ்கொள் தெய்வம்) - தேவர்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி உண்டானபடி உள்ளபோது தேவர்களை மட்டும் “மகிழ்ச்சி உள்ளவர்கள்” என்று கூறுவது எப்படி? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “மகிழ்கொள்” என்றால் “ஆனந்தத்தை உடைய” என்று பொருள். இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருள்கள், இன்பம் அளிக்கவல்ல உபகரணங்கள், இன்பம் அளிக்கவல்ல இடங்கள் ஆகியவை காரணமாக மனிதர்களைக் காட்டிலும் ஆனந்தம் மிகுதியாக உள்ள தேவர்கள். (உலோகம்) - லோக்யத இதி லோக: - பார்க்கப்படுவதால் லோகம் என்று பெயர் - என்பதற்கு ஏற்ப கண் முதலான உறுப்புகளால் அறியப்படும் அசித் பொருள்கள். லோகம் என்பது வடமொழிச்சொல், இதன் தமிழ் வடிவமே உலோகம் ஆகிறது. (அலோகம்) - மேலே கூறப்பட்ட அசித் பொருள்களை அறியவல்ல உறுப்புக்களால் அறியப்படாமல், சாஸ்திரம் மூலம் மட்டுமே அறியவல்லதான ஆத்மவஸ்து என்று கருத்து; சித்வஸ்து. (மகிழ்கொள் சோதி) - எரிக்கும் தன்மை கொண்ட ஒலியுள்ள வஸ்துக்கள். சந்தரன் மற்றும் சூரியன். இவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி என்பது ஒளிந்தலே ஆகும். இவற்றை உண்டாக்கிய ஸர்வேச்வரனே!

வ்யாக்யானம் - “பஹு ஸ்யாம்” என்கிறபடியே தன் விகாஸமாகையாலே (மலர்ந்த) என்கிறார். சிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே காரணமுமாய் கார்யமுமாகக் கடவதிறே. “நீர் சொன்னவையெல்லாம் செய்தமையுண்டு; உமக்கு இப்போது செய்ய வேண்டுவதுதானென்?” என்ன, (மகிழ்கொள் இத்யாதி) என்னுடைய ஹ்ருதயம் உன்னை அநுபவித்து மகிழ்ச்சியை உடைத்தாம்படி பண்ணவேணும்; என்னுடைய வாக் வ்யவஹாரமும் அப்படியேயாகப் பண்ணவேணும்; என்னுடைய வ்யாபாரமும் ப்ரீதி புரஸ்ஸரமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமாக வேணும்; நானும் தனியே அநுபவித்து ப்ரீதியை யுடையேனாம்படி பண்ணவேணும்; என்றும் இப்படி நான் உன்னை அநுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

விளக்கம் – அடுத்து “மலர்ந்த” என்பதை விளக்குகிறார். தைத்திரீய உபநிஷத் - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது மலர்த்தி என்பதே அனைத்துமாக உள்ளதால் “மலர்ந்த” என்றார். சித், அசித் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே காரணம் மற்றும் கார்யவஸ்து எனப்படுகிறது என்பது காண்க. ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் கூறுவது அனைத்தும் நான் செய்துள்ளேன். உமக்கு இப்போது என்ன வேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை அளிக்கிறார். (மகிழ்கொள் இத்யாதி) – “மகிழ்கொள் சிந்தை”, “மகிழ்கொள் சொல்”, “மகிழ்கொள் செய்கை” என்று கூட்டவேண்டும். எனது இதயம் உன்னை அனுபவித்து மகிழும்படிச் செய்யவேண்டும். எனது வாக்கின் செய்கையும் அது போன்றே ஆகவேண்டும். உடலால் செய்யப்படும் எனது செய்கைகளும் ப்ரீதியை முன்னிட்டுச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமாகவே ஆக வேண்டும். இந்த மூன்று கரணங்கள் (மனது, வாக்கு, செய்கை) அல்லாமல் நானும் உன்னை எப்போதும் அனுபவித்து மகிழும்படிச் செய்யவேண்டும். எப்போதும் நான் உன்னை இவ்விதம் அனுபவிக்கும்படி நீ வரவேண்டும். கடந்த மூன்று பாசுரங்களில் மூன்று கரணங்கள் அனுபவிப்பதைக் கூறினார்; இந்தப் பாசுரத்தில் அவற்றுடன் சேர்ந்து தானும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 29)

24. மொய்த்த வெந்தீவினையால் பல்லுடல் தொறும் மூத்து அதனால்

எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்கள் எல்லாம் இன்று கண்டு உயர்ந்தேன்

பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச் சமயங்களில் நிலத்தவியக்

கைத்த மெய்ஞ்ஞானத்து இராமானுசன் என்னும் கார் தன்னையே.

விளக்கவுரை - தண்டகாரணயத்தில் இராமனை கரன் போன்ற பதினான்காயிரம் அசுரர்கள் சூழ்ந்து நின்றது போன்று, பலஆண்டுகளாக என்னால் இயற்றப்பட்ட பாவங்கள் அனைத்தும், எனது ஆத்மாவைச் சூழ்ந்தபடி உள்ளன. இந்தப் பாவங்கள் அனைத்தும் மிகவும் கொடுமையான தீயவினை காரணமாக தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் போன்ற பல விதமான உருவங்கள் எடுத்து; அந்தச் சரீரங்களில் மேலும் பாவங்கள் செய்து; கிழட்டுத்தன்மை ஏற்பட மடிந்து போனேன். இது போன்ற பிறப்பு- இறப்பு சுழற்சி எத்தனை காலமாக உள்ளது என்றால், பல காலமாகத் தொடங்கி இன்றளவும் உள்ளது. இப்போது நடந்தது என்ன? சாஸ்திரங்களுக்கு மீறிய தவம், இராவணன் போன்று போலியான ஸந்ந்யாஸம் போன்றவற்றை ஆதரிக்கும் சைவம், மாயாவாதம், காணாபத்யம், பௌத்தம் போன்ற சமயங்கள் அனைத்தும் எரிந்து பஸ்மம் ஆயின. எப்படி என்றால் - எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் போன்றவை மூலம் தீயில் இட்ட பிணம் போல் ஆயின. இப்படிப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானம் உள்ள எம்பெருமானார் - காகாசுரன் என்ற அசுரனுக்கு இராமன்

உதவியது போன்றும், தானாகவே வந்து மழை பொழியும் மேகம் போன்றும் எனக்குத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டார். இதனால் நான் உயர்ந்துவிட்டேன்.

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டிலே மஹாப்ரபாவரான எம்பெருமானாரை என்னுடைய வஞ்சகமான மநஸ்ஸிலே வைத்து ஸ்துதியாநின்றே னென்று நிர்வேதப்பட்டார்; இப்பாட்டிலே இப்படிப்பட்ட வுமக்கு ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்குத்தான் அதிகாரமுண்டோவென்ன; தேன்கூண்டை ஈ மொய்த்துக் கிடக்குமாப்போலே ஆத்மாவைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற கோரமான பாபகர்மங்களாலே அநாதி காலந் தொடங்கி நாநாவித தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணி கர்ப்பஜந்மாத்யவஸ்த்தா ஸப்தகத்தாலே இவ்வளவும் நசித்துப் போந்தேன், சாஸ்த்ர விஹிதமான தபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணும் நீச ஸமய நிஷ்ட்டரெல்லாம் பக்நரம்படி ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைப் பண்ணும் யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தை யுடையரான எம்பெருமானார் என்னுடைய காளமேகமானார், அவரைக் கண்டு உத்க்ருஷ்டனானேன், ஆகையாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறே னென்கிறார்.

விளக்கம் - “மிகுந்த ப்ரபாவம் நிறைந்தவராகிய எம்பெருமானாரை என்னுடைய வஞ்சகம் நிறைந்த மனதில் வைத்துத் துதித்தேன்” என்று கடந்த பாசுரத்தில் துயரத்துடன் உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட சில இவரிடம், “இவ்விதம் எம்பெருமானாரைத் துதிக்க உமக்குத் தகுதி உள்ளதோ?”, என்று கேட்க விடை அருளிச்செய்கிறார். “தேன் கூட்டை எல்லையற்ற தேனீக்கள் இடைவிடாமல் மொய்த்தபடி உள்ளது போன்று ஆத்மாவை எல்லையற்ற காலமாக மிகவும் கொடிய பாவங்கள் சுற்றியபடியே உள்ளன. அதன் காரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதான பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்து, கர்ப்பத்தில் சேர்ந்து, ஜன்மங்கள் எடுத்து துடித்தபடியே உள்ளேன். சாஸ்த்ரங்களுக்குப் புறம்பான தவங்கள் பல இயற்றியபடி உள்ள தாழ்ந்த சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் திருந்தும்படியாக ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்ற பல க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தவரும், உண்மையான ஞானம் கொண்டவரும் ஆகிய எம்பெருமானார் என்னைப் பிழைக்க வைக்கும் காளமேகம் ஆனார். அவரைக் கண்டவுடன் நான் உயர்ந்தேன். ஆகவே அவரைத் துதிக்கிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மொய்த்த) அநாதிகாலமே தொடங்கி என்னாலே பண்ணப்பட்ட பாபங்களெல்லாம் என்னாத்மாவை மொய்த்துக் கிடக்குமே. மொய்த்தல் - திரளுதல். தண்டகாரண்யத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகளை கரதூஷணாதி பதினாலாயிரம் ராஷஸர்கள் மொசிந்தாப்போலே கானும் இவரை மொசிந்தபடி. “ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்று க்லேசிக்கும்படி சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற. (வெம்) அநுகூலமாகவும் அநுபயமாகவும் மொசிந்தால் ஒருபடி ஸஹிக்கலாம், அப்படியன்றிக்கே அதிக்ருமான. (தீவினையால்) புண்யபாபங்களிரண்டுமன்று நான் செய்தது, எல்லாம் பாபமேயாய்த்து. அன்றிக்கே, சிறிது புண்யங்களுண்டானாலும் அதுவும் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இவரபிப்ராயத்தாலே தீவினையாமிறே. “அதபாதக பீதஸ்த்வம்” என்று புண்யங்களெல்லாம் பாதக சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டதிறே. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலும் அப்படியே, “அநக:” என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோக பதத்துக்கு ததீயப்ரந்தமன்றிக்கே யிருக்கிற ராமபக்தியும் அகமென்னுமத்தை ஈட்டுக்காரரு மருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (மொய்த்த) எல்லையற்ற காலமாக நான் செய்து வரும் பலவிதமான பாவங்கள் எனது ஆத்மாவை மொய்த்தபடியே இருக்கும். மொய்த்தல் என்றால் திரண்டு சுற்றி வளைத்தல் என்று பொருள். தண்டகாரண்ய வனத்தில் இராமனைக் கரன், தூஷணன் போன்ற பதினான்காயிரம் ராஷஸர்கள் பரவி நின்றது போன்று இவரையும் பாவங்கள் பரவி நின்றன. திருவாய்மொழி (6-9-9) - ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்று துயரம் கொள்ளும்படியாக பாவங்கள் சூழ்ந்து நின்றன. (வெம்) - நன்மை அளிக்கவல்லதாகவும் அல்லது நன்மை மற்றும் தீமை ஆகிய இரண்டையும் அளிக்கவல்லதாகவும் இருந்து சூழ்ந்து கொண்டால் சமாளிக்க இயலும். ஆனால் அப்படி இல்லாமல் மிகவும் க்ருமான. (தீவினையால்) - புண்ணியம் பாவம் என்று இரண்டையும் சேர்த்து நான் செய்யவில்லை; அனைத்துமே பாவங்கள் மட்டுமே ஆகும். சிறிதளவு புண்ணியங்கள் இருந்தாலும், அவையும் அடையவேண்டிய இலக்கான மோஷும் என்பதற்குத் தடையாகவே உள்ளதால், இவர் அந்தப் புண்ணியங்களையும் தீவினை என்றே கருதுகிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (77-72) - அதபாதக பீதஸ்த்வம் - நீ பாவங்களுக்குப் பயந்தால் - என்பதற்கு ஏற்ப

புண்ணியங்கள் கூட “பாதகம்” என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது அல்லவோ? இங்கு இராமாயண ச்லோகம் ஒன்றை மேற்கொள் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-1) - கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததா அநக: சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத - பாவங்கள் அற்றவனும், எப்போதும் எதிரிகளாக உள்ள இந்த்ரியங்களை வென்றவனும், எதிரிகளை வீழ்த்துபவனாகையால் சத்ருக்நன் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டவனும் ஆகிய அவன், பரதன் மீது கொண்ட அன்பினால் தூண்டப்பட்டு, பரதனால் மாமன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் - என்ற ச்லோகம் காண்க. இந்த ச்லோகத்தில் அநக: - அகம் இல்லாதது - என்றுள்ளது காண்க. இங்கு “அகம்” என்பது இராமபக்தி ஆகும். இந்தப் பாவம் அற்றவன் என்று ச்லோகம் கூறுகிறது; இராமபக்தியை எவ்விதம் பாவம் எனலாம் என்றால், சத்ருக்நனுக்கு தான் விரும்பும் பரதனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதற்கு இராமபக்தி விரோதமாக உள்ளதால் அவனுக்கு இது பாவம் ஆகிறது. ஆக பரதனுக்குச் செய்யும் பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு இராமனுடைய அழகு தடையாக உள்ளதால், அந்த இராமபக்தி இங்கு பாவம் எனப்பட்டது. இந்த உதாரணத்தை திருவாய்மொழி (3-7) ஈடு வ்யாக்யானத்தில் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (மொய்த்த வெந்தீவினையால்) ராவணபவந்திலே பிராட்டியைச் சுற்றிலும் வளைத்துக் கொண்டு, “தஹ, பச” என்று கோர பாஷணங்களைப் பண்ணும் ஏகாஷ்டி ஏககர்ணி முதலான ராஷ்டஸ ஸ்த்ரீகள் போலே சூழ்ந்து கொண்டு தபந ஹேதுக்களான என்னுடைய பாபங்களாலே தப்தனான வென்றபடி. (பல்லுடல் தொறும்) தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்த்தாவர ரூபமான நாநாவித சரீரங்கள் தோறும். சரீர ஸம்பந்தமடியாகவிறே பாபங்களைப் பண்ணுவது. (மூத்து) அவ்வவ சரீரங்களிலே ஜராவதியாக வஸித்து. இது கர்ப்பவாஸ ஜந்மாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். “வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிதர்தாம் புகுவரேலும் பாதியும் உறங்கிப் போகும் நின்றுஅதில் பதினை யாண்டு பேதை பாலகன் அதாகும் பிணிபசி மூப்புத் துன்பம்” என்று மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவரும் அருளிச்செய்தாரிறே. “கர்ப்ப ஜந்மாத்ய வஸ்த்தாஸு துக்கம் அத்யந்ததுஸ் ஸஹம், ந கிஞ்சித் கணந் நித்யம் சராமீந்த்ரிய கோசர:; ஏவம் விஷ்ய தர்ஷணாய வசகஸ்ய ஜராமம, தத் போக கரணாநாஞ்ச சைதில்யம் குருதே ப்ருசம்”

என்று அபியுத்தரும் சொன்னார்களிறே. “...” என்று ஸ்ரீபராசர ப்ரஹ்மரிஷி சொன்னபடியும் ஜரையை யநுபவித்து.

விளக்கம் - (மொய்த்த வெந்தீவினையால்) - இராவணனுடைய வீட்டில் சீதையைச் சுற்றி வளைத்தபடி, “தஹ, பச” என்று கொடிய அச்சத்தை ஏற்படுவதல்ல ஓசைகளை உண்டாக்கியபடி ஒரு கண் உள்ளவள், ஒரு காது உள்ளவள் என்று பல ராசுஷஸிகள் நின்று கொடுமைப்படுத்தியது போன்று, எரிக்கவல்ல எனது பாவங்கள் மூலமாக நான் எரிந்தேன். (பல்லுடல் தொறும்) - தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள், தாவரங்கள் என்று பலவிதமான சரீரங்கள் எடுத்தபடி இருத்தல். (முத்து) - அந்தந்த சரீரங்களில் வயோதிகம் முடிய வசித்து வந்து. வயோதிகம் என்பது கர்ப்பவாசம், பிறப்பு போன்றவற்றுக்கும் உதாரணமாகும். திருமாலை (3) - திருமாலை (3) - வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிதர்தாம் புகுவரேலும் பாதியும் உறங்கிப் போகும் நின்றுஅதில் பதினை யாண்டு பேதை பாலகன் அதாகும் பிணிபசி மூப்புத் துன்பம் ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமா நகர் உளானே - என்று மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தமை காண்க. கர்ப்ப ஜந்மாத்ய வஸ்த்தாஸு துக்கம் அத்யந்ததுஸ் ஸஹம், ந கிஞ்சித் கணந் நித்யம் சராமீந்த்ரிய கோசரஃ; ஏவம் விஷய த்ருஷ்ணாய வசகஸ்ய ஜரா மம, தத் போக கரணாநாஞ்ச சைதில்யம் குருதே ப்ருசம் - என்று நன்மை உரைக்கவல்லவர்களும் கூறியது காண்க. “ ... ” என்று பராசர மஹரிஷியும் வயோதிகத்தை அனுபவித்தே அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (அதனாலெய்த் தொழிந்தேன்) இப்படி சரீரம் ஜீர்ணமானவாரே மரித்துப் போனேன். “அத தேஹாவாஸானே ச துக்கம் உத்க்ராந்தி ஸம்பவம், க்ருச்ச்ரேண தேஹாந் நிஷ்க்ராந்திம் யாம்ய கிங்கர தர்சநம்; யாதநா தேஹ ஸம்பந்தம் யாம்ய பாசைச்ச கர்ஷணம், உக்ர மார்க்க கத க்லேசம் யமஸ்ய புரத ஸ்த்திதிம்; தந்நியோக வசாயா தயா தநாச்ச ஸஹஸ்ரஃ, ச்ருத்வா ஸ்மர்த்வாச தூயேஹம் தத் ப்ரவேச பயாகுலஃ; புந்ச்ச கர்ப்ப ஜந்மாதி ப்ரவேசம் கர்ம நிர்மிதம், முஹூர் விஷிந்த்ய மச்சித்தம் கம்பதே ஜல சந்த்ரவத்” என்று அபியுத்தரும் சொன்னார்களிறே. (முன நாள்களெல்லாம்) இது அநாதிகாலமே தொடங்கி இவ்வளவான காலமெல்லாம் ஜந்ம ஜரா மரணாதிகளை யுடையனாய்க் கொண்டு அவஸந்நனாய் விட்டேனென்றபடி.

விளக்கம் – (அதனாலெய்த் தொழிந்தேன்) - இவ்விதம் சரீரம் தளர்ந்து போன காலத்தில் நான் இறந்தேன். அத தேஹாவாஸானே ச துக்கம் உத்க்ராந்தி ஸம்பவம், க்ருச்ச்ரேண தேஹாந் நிஷ்க்ராந்திம் யாம்ய கிங்கர தர்சநம்; யாதநா தேஹ ஸம்பந்தம் யாம்ய பாசைச்ச கர்ஷணம், உக்ர மார்க்க கத க்லேசம் யமஸ்ய புரத ஸ்த்திதிம்; தந்நியோக வசாயா தயா தநாச்ச ஸஹஸ்ரசு:, ச்ருத்வா ஸ்மர்த்வாச தூயேஹம் தத் ப்ரவேச பயாகுல:; புந்ச்ச கர்ப்ப ஜந்மாதி ப்ரவேசம் கர்ம நிர்மிதம், முஹூர் விஷிந்த்ய மச்சித்தம் கம்பதே ஜல சந்த்ரவத் - என்று நன்மையை உரைக்க வல்லவர் கூறினார் அல்லவோ? (முன நாள்களெல்லாம்) - எல்லையற்ற காலத்திற்கு முன்பே தொடங்கி, இது நாள் முடிய பிறப்பு, வயோதிகம், மரணம் ஆகியவற்றை எப்போதும் கொண்டதால் துன்பம் அடைந்தேன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (இன்று) இப்போது. (பொய்த்தவம்) சாஸ்த்ரவிஹிதமான தபஸ்ஸு, ராவண ஸந்யாஸநம், காலநேமி ஜபம் போலே. (போற்றும்) “அசாஸ்த்ரா விஹிதம் கோரம் தப்யந்தேயே தபோ ஜநா:”, “யஜந்தே நாம யஜ்ஞைச்ச தம்பேநா விதிபூர்வகம்”, “கர்சயந்த: சரீரஸ்தம் பூதக்ராமம் அசேதஸ:, மாஞ்சைவாந்தச் சரீரஸ்தம் தாந்வித்த்யாஸூர நிச்சயாந்” என்கிறபடியே அசாஸ்த்ரீயங்களாய், அயதாபூதங்களான விஷய விரக்தி பரஹிம்ஸா நிவ்ருத்தி குருஸேவாதிகளான தபஸ்ஸுக்களை ஆசரித்துக் கொண்டு போரும் இவர்கள்தான் வெளிக்கு “செங்கல் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்” போலே காணு மிருப்பது.

விளக்கம் – (இன்று) – இப்போது. (பொய்த்தவம்) - சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்ட தவங்கள், இராவணன் எடுத்த கபட ஸந்யாஸ வேஷம், காலநேமி செய்த ஜபம் போன்று. (போற்றும்) – கீதை (17-5) - அசாஸ்த்ரா விஹிதம் கோரம் தப்யந்தேயே தபோ ஜநா: - எந்த மனிதர்கள் சாஸ்த்ர விதிகளை விடுத்து கொடிய தவங்களைச் செய்கிறார்களோ – என்றும், கீதை (16-17) - யஜந்தே நாம யஜ்ஞைச்ச தம்பேநா விதிபூர்வகம் – பெயரளவில் யாகம் என்னும் செயல்களால் ஆடம்பரமாக சாஸ்த்ர விதிகளை மீறி யாகம் செய்கிறார்கள் – என்றும், கீதை (17-6) - கர்சயந்த: சரீரஸ்தம் பூதக்ராமம் அசேதஸ:, மாஞ்சைவாந்தச் சரீரஸ்தம் தாந்வித்த்யாஸூர நிச்சயாந் – அறிவற்றவர்களாகவும், தங்கள் உடலில் உள்ள பஞ்சபூதங்களை வருந்த

வைப்பவர்களாகவும், தங்கள் உடலில் எனது அம்சமாகவே உள்ள ஜீவாத்மாவை வருத்துபவர்களாகவும் உள்ளவர்கள் எனது ஆணையை மீறும் அஸுர இயல்பு கொண்டவர்கள் என்று அறிவாயாக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்களுக்கு உட்படாதவைகளாய், உண்மைகள் சற்றும் இல்லாதவைகளான உலக விஷயங்களில் விருப்பு இல்லாமை, மற்ற ஜீவராசிகளைத் துன்புறுத்துவதைச் சகிக்காமை, ஆசார்யனுக்குத் தொண்டு செய்தல் போன்றவைகளான பொய்யான தோற்றத்தையும் செயல்களையும் செய்தபடி உள்ள நிலை. இவர்கள் நோக்கினால் திருப்பாவை (14) - செங்கல் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள் போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (புலச்சமயங்கள்) நீசஸமயங்கள். சைவ மாயாவாத சாக்தேய காணபத்ய சார்வாக பௌத்தாதி ஸமயங்கள். (நிலத்தவிய) பூலோகத்திலே பஸ்பமாம்படி. “ஹ்ருத்பத்ம ஸிம்ஹாஸன ரஸிக ஹயக்ரீவ ஹேஷோர்மிகோஷ சுகிப்த ப்ரதியர்தீ த்ருப்தி:”, “...”, “சமிதோதய சங்கராதிக்கர்வ:”, “காதாதாதா கதாநாம்” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே அவையெல்லாம் இந்த பூலோகத்திலே அவியும்படி. யஜ்ஞமூர்த்தி, யாதவப்ரகாசன் முதலானாரை சிக்ஷித்து அநுகூலராகப் பண்ணியும், திருநாராயணபுரத்திலே பௌத்தரை நிரஸித்தும், அவற்றை பஸ்மஸாத்தாம்படி பண்ணி யருளினாரென்று ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமிறே. (கைத்த) ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்ய வேதார்த்தஸங்க்ரஹாதிகளை யருளிச் செய்து வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளின. அன்றிக்கே, கைத்தல் - அவற்றை விளக்குப்பிணம் போலே நசிக்கும்படியாக நிரஸித்த வென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (புலச்சமயங்கள்) - தாழ்ந்த மதங்கள். சைவம், மாயாவாதம், சாக்தம், காணாபத்யம், சார்வாகம், பௌத்தம் போன்றன. (நிலத்தவிய) - இந்த உலகத்தில் எரியும்படியாக. ஹ்ருத்பத்ம ஸிம்ஹாஸன ரஸிக ஹயக்ரீவ ஹேஷோர்மிகோஷ சுகிப்த ப்ரதியர்தீ த்ருப்தி: - இதயம் என்னும் தாமரையில் அமர்ந்துள்ள ஹயக்ரீவனுடைய மங்களம் அளிக்கவல்ல கனைப்பொலியின் காரணமாக உயர்ந்த வித்யையுடன் கூடிய - என்றும், யதிராஜ சப்ததி (13) - சமிதோதய சங்கராதிக்கர்வ: - பாணாசுர யுத்தத்தின்போது சிவபெருமானைக் கண்ணன் வென்றான்; இது போன்று அத்வைதிகளின் வாதங்களை இராமாநுசர் வென்றார் - என்றும், யதிராஜ

சப்ததி (70) - காதா தாதா கதாநாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அந்த மதங்கள் இந்தப் பூலோகத்தில் காணாமல் போகும்படி. யஜ்ஞமூர்த்தி, யாதவப்ரகாசர் ஆகியவர்களை நல்வழிப்படுத்தி அவர்களைத் தனக்கு ஏற்றவர்களாகச் செய்தும், திருநாராயணபுரத்தில் பௌத்தமதத்தினரை வாதத்தில் வென்றும், அவர்களைச் சாம்பல் போன்று செய்தருளியவர் எம்பெருமானார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். (கைத்த) - ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் போன்றவற்றை அருளிச்செய்து; அதாவது ப்ரஹ்மஸூத்ரம் மற்றும் ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைக்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளி. அல்லது கைத்தல்- அந்த மதங்களை விளக்குப்பிணம், அதாவது இருள் போன்று அழித்து.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ஞ்ஞானத்து) யதாவஸ்த்தித தத்வ விஷயிக ஜ்ஞாநயுக்தரான. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (என்னுங் கார்தன்னையே) இவராகிற மேகத்தை. வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநம் பண்ணி ஸர்வலோகத்தையும் ரக்ஷித்தது ஒரு ஓளதார்யமாக நினைத்திலர், ஆர்த்தராபராதியான காகாஸுரனை சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ரக்ஷித்தாப்போலே அப்படிப்பட்ட தம்மையும் ரக்ஷித்தருளினபடியாலே ஜல ஸ்த்தல விபாகமற வர்ஷிக்கும் வர்ஷுகவலாஹகம் போலே யிருந்தா ரென்று ச்லாகிக்கிறார். “கார்தன்னையே” என்றது - முற்றுவமை. (கண்டு) இப்படிப்பட்ட பரமோதாரரைக் கண்டு. கோயிலிலே ஸேவித்து. ஆழ்வான் புருஷகாரமாக ஆச்ரயித்தென்றபடி. அவர் விஷயீகரித்த பின்பு, (உயர்ந்தேன்) - உத்க்ருஷ்டனானே னென்றதாயித்து. அத்தாலே - ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்கினே னென்று கருத்து.

விளக்கம் - (மெய்ஞ்ஞானத்து) - இருக்கவேண்டியதான உண்மையான பொருளைக் குறித்த ஞானம் நிரம்பியவரான. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (என்னுங் கார்தன்னையே) - இராமாநுசன் என்ற மேகத்தை. வேதவழிகளை அனைவருக்கும் போதித்து, அதனை ஆழமாக நிலை நிறுத்தியதன் காரணமாக அனைத்து லோகங்களையும் காப்பாற்றிய பெரும் செயலை, தான் உதவி செய்ததாகவே எண்ணவில்லை; மிகவும் பெரிய அபராதம் செய்த காகாஸுரனை இராமன் காப்பாற்றியது போன்று, அவன் செய்தது போன்ற பாவங்கள் பல செய்த என்னையும் காப்பாற்றினார்; ஆக நீர்நிலைகள், கட்டாந்தரை என்று வேறுபாடு காணாமல் எங்கும் ஒரே போன்று மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்று

உள்ளவர் என்று கொண்டாடுகிறார். (கண்டு) - இப்படிப்பட்ட உதவிகள் செய்தவரை திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வணங்கி. கூரத்தாழ்வானை முன்னிட்டுக் கொண்டு அடைந்தேன் என்று கருத்து. அவர் என்னையும் ஒரு பொருள் என்று மதித்து ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர். (உயர்ந்தேன்) - உயர்ந்தவனாக ஆனேன். அதன் காரணமாக நான் அவரைத் துதிக்கத் தொடங்கினேன் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்